

«Бути щасливою...

означає дарувати щастя іншим»

У великому й світлому кабінеті, серед масивних меблів і масштабних картин, за громіздким чорним столом сиділа тендітна й мила жінка, її очі швидко щось перечитували, а обличчя вдумливо аналізувало кожне речення написаного. Згодом я зрозуміла: це вона робить щодня, перечитуючи щоразу не глянцеві журнали, а стоси документів, які, мов хмари, насувалися на краї її стола. На мить вона підняла голову і легким помахом руки запросила сісти. Плечі її розправились, погляд зм'як і вона відхилилася на спинку крісла, чекаючи на початок нашої бесіди. Я ввімкнула свій диктофон, і ми розпочали відверту розмову про життя, успіхи, мрії та жіноче щастя з першим заступником Міністра юстиції України Інною Іванівною Ємельяною.

Професія та кар'єра

Вітаю Вас, пані Інно! Про роботу – ні слова. Поговоримо про Вас. Розкажіть, з чого розпочався Ваш професійний шлях та хто вплинув на вибір професії?

Якщо на вибір професії, зазвичай, впливає думка батьків, то в моєму випадку це було абсолютно не характерним. Я дуже любила хімію, а тому ще в школі вирішила вступати до фармацевтичної академії. Батьки не заперечували, адже моя мама і сама працювала в медичній сфері. Однак, цей вибір був не настільки свідомий: на той час професія обиралася за показником її престижності та суспільної необхідності, було «модно» працювати лікарем, вчителем, технологом з виробництва, будівельником тощо.

Про те, що я буду навчатися на юридичному та ще й у Харкові – й мови не було до того часу, поки про це не сказав мій брат. На той час він закінчив технікум, повернувся з армії і навчався на третьо-

му курсі Національної юридичної академії імені Ярослава Мудрого. Батьки чудово розуміли, що мені необхідно буде навчатися в іншому місті, оскільки в нашому шахтарському містечку не було вищих навчальних закладів, де можна було здобути освіту. Їм легко було мене відпустити, знаючи, що я – під пильним оком брата (Сміється. – Л. К.).

Нове місто, нові знайомства, друзі, незвичний графік навчання... Важко було звикнути до нового «стилю життя»?

О, ні. А що може бути важко для молодої людини, яка тільки-но закінчила школу, і перед нею відкривається простір нових можливостей?.. Здається, ми всі проходили цей етап у своєму житті і ніхто не говорить, що студентські роки – найважчі. Навпаки, це прекрасний час для молодої людини, коли вона по-справжньому щаслива, безтурботна, коли вона пізнає багато цікавого, знаходить друзів і однодумців, з якими потім спілкується протя-

гом життя. Здається, що все під силу і все в твоїх руках...

А чи була старанною студенткою Інна Ємельянова? І хто із викладачів Харківської юридичної школи запалював у студентів жагу до пізнання глибин юриспруденції?

Старанна?.. Мабуть, але, як і в житті кожного студента, згадуються ночі перед іспитами, коли весь курс лекцій каламбуром вкладався в твоїй голові за допомогою трьох-чотирьох чашечок кави... (Сміється. – Л. К.). Було й таке... Як правило, перший курс дався з легкістю, адже викладалися загальні предмети, а ось вже на другому-третьому курсах, вивчаючи галузеві науки, потрібно було щодня готуватися до пар. Загалом я встигала і вчитися, і працювати за спеціальністю, повноцінно відчувати всі переваги і прихми студентського життя. Хоча червоного диплома не маю, адже були пару четвірок, та вважаю, що головне багаж знань і вміння ними скористатися, а не оцінки в атестаті.

Щодо викладачів, то пригадується лектор з історії, який вражав своїм умінням зацікавити аудиторію стилем викладу лекторного матеріалу, своїм аналізом історичних подій. Це Микола Страхов, на жаль, його вже немає серед нас. Можу пишатися тим, що серед моїх викладачів були і Василь Тацій, Володимир Сташис, і суддя Бутенко та ряд інших чудових фахівців, які давали настанови та неоціненний досвід. Однак, до мене досвід юридичної практики прийшов вже на третьому курсі, коли свою трудову діяльність я розпочала юрисконсультантом на одній із юридичних фірм. Саме тоді я отримала досвід договірної роботи, взаємовідносин із органами податкової служби та із реаліями застосування нашого законодавства.

Як «подружилися» з юстицією, адже вона теж жінка? Пригадайте свій перший день роботи в Міністерстві.

Як не дивно, але в Мін'юст я потрапила зовсім випадково, та й до Києва я приїхала з чоловіком, не маючи ні житла, ні грошей, ні роботи. Саме з пропозиції мого друга, з яким ми разом навчалися і який за розподілом потрапив до Мін'юсту, почати працювати в міністерстві і розпочався шлях мого професійного становлення. Сьогодні, коли зустрічаємося, він жартує: «Якби не я, то не сиділа б у кріслі першого заступника...» (Сміється. – Л. К.)

А з однокурсниками зустрічаєтесь часто? Яких професійних вершин досягли вони?

Зустрічаємось, як випадає нагода. Більшість з моїх друзів-однокурсників живуть і працюють в Києві. Вони – успішні адвокати, нотаріуси, керуючі партнери юридичних компаній. А дехто і зовсім змінив напрям своєї діяльності, ставши кінорежисером, розкривши в собі творчі здібності, які «спали» в студентські роки. Та думаю, що знання з юриспруденції йому стануть в нагоді навіть у кіноіндустрії.

В юстиції Ви більше 10 років. З якою командою Ви працюєте і хто вони – служителя Феміди?

Це – фахівці своєї справи, що працюють з повною віддачею. Переконаюся, що ритм в роботі міністерства задає його очільник – Олександр Володимирович. До речі, саме він дав мені старт роботи на керівних посадах в Мін'юсті, за його рекомендацією я стала заступником Міністра юстиції в 2004 році. Можу сказати, що Олександр Володимирович – людина багатогранна, з великим професійним потенціалом, якому вдається поєднувати кілька напрямів у своїй роботі. Інколи дивуєшся його вмінню оперативно і швидко приймати рішення в умовах нових викликів сучасності. Чесно кажучи, лідерським та управлінським якостям нашого Міністра мені вчитися і вчитися...

Родина. Сімейні цінності

Інно Іванівно, робота роботою, але для будь-якої людини (а особливо для жінки) дуже важливо, щоб з радістю хотілося повертатися додому, де на тебе з нетерпінням чекають... Хто на Вас чекає вдома?

Перш за все, це моя донечка Софійка. Їй рік і чотири місяці...

Складно, мабуть, для жінки, що займає керівну посаду, бути мамою і поєднувати роботу із вихованням маленької дитини?

Складно. Це завжди залишається дилемою для жінки: поєднуєш або роботу з родиною або родину з роботою. Та для кожної жінки, на першому місці, мабуть, має бути сім'я і, особливо, діти. Мені катастрофічно не вистачає часу приділяти належної уваги на виховання донечки, і я відчуваю свою провину перед нею в тому, що не можу дати вдосталь материнського тепла і ласки, спілкування з найдорожчою людиною в світі – мамою. Вихідних не вистачає, щоб запознати ці «прогалини». Звичайно, як жінка, також хочу приділити собі увагу: відпочити, зробити косметичні процедури, поплавати в басейні... Але, коли бачиш маленькі оченята, які красномовно просять тебе залишитись – все відходить осторонь. І це прекрасні миттєвості твого життя.

«Женское счастье, если милый рядом...»

Чи у Вас є власне визначення жіночого щастя?

Жіноче щастя – категорія особистісна, і кожна жінка сама визначає для себе, щаслива вона чи ні. Особисто для мене, тільки одного лютого, який завжди поруч, було б замало. Щастя – коли віддаєш часточку свого серця близьким людям, адже бачити, як зростають діти, розділяти радість з батьками, працювати в задоволення, кохати і бути коханою – це і є складові жіночого щастя. Вважаю, що жінка має бути не тільки хорошою дружиною і мамою, а повинна вміти реалізу-

вати свою особистість в іншій сфері життєдіяльності. Я не прихильниця феміністичного напряму філософії, але не змогла б «сидіти на плечах» у чоловіка, навіть успішного.

Бути самостійною і незалежною – ці риси характеру будете виховувати і в дочці? Впливати на формування її професійного вибору будете в майбутньому?

Внутрішньо, цього не зробити буде важко, як і кожній мамі. Розумію, що часи мого виховання і тенденції виховання сучасної молоді – діаметрально протилежні, тому дилема «батьки-діти» буде існувати завжди. Звичайно, що такі ціннісні категорії, як совість, справедливість, не змінюють свого змістовного значення і залишаються константою, але, з точки зору людських взаємовідносин, становлення жінки в суспільстві, то буду підказувати з позиції власного життєвого досвіду. Підказувати, а не нав'язувати. Вважаю, що необхідно спрямовувати дитину, розкриваючи її власні вподобання, підказати їй у вирішальних моментах її життя, але залишаючи вибір за нею. Хочеться, щоб Софійка зробила правильний вибір і в професії, і в особистому житті, як жінка.

Стиль. Moda

Пані Інно, позаочі Вас називають першою леді юстиції. Такий статус вимагає дотримання відповідного стилю, що проявляється в одязі, аксесуарах, врешті-решт, у фізичній формі. В чому секрет Вашої стрункості, і чи полюбляєте робити шопінг?

Ви знаєте, до народження дитини я підтримувала фізичну форму, займаючись фізичними вправами в тренажерному залі і басейні. Зараз – не вистачає часу, інколи забуваєш навіть пообідати, згадуючи про це вже ввечері. Ніколи не переймалася дієтами, просто веду здоровий спосіб життя, прислуховуючись до свого організму, який сам знає, чого йому не вистачає.

Щодо вибору одягу, то, як справжня жінка, могу походити по магазинах весь день, але така нагода випадає дуже рідко.

А чи є Ви клієнткою українських дизайнерів? Які бренди можна побачити у Вашому гардеробі?

Переважно це світові дизайнерські імена, але є і звичайні речі. Стиль в моєму одязі визначають характер роботи і посада. Головні пріоритети при виборі одягу – стриманість і вишуканість у деталях: тканина, якість крою та колір, люблю світлі, благородні тони. Хоча в моєму гардеробі є ті ж самі джинси і топи, які одягаю на відпочинок. Все залежить від ситуації та місця мого перебування.

Відпочинок. Подарунки

А ви відпочиваєте в Україні чи віддаєте перевагу закордонним курортам?

Я люблю відпочивати там, де є затишок і бажано тепло. Сонце, море і пісок – складові мого відпочинку. Це можуть бути як мальовничі пейзажі Криму, так і екзотика Мальдівських островів.

В Києві є улюблене місце відпочинку?

Не люблю галасу і багатолюдних місць, тому віддаю перевагу затишним алеям парків. Часто з донечкою ми полюбаємо прогулюватися по вузьких стежках Ботанічного саду.

Судячи з цього, Ви не любляєте гучних вечірок, днів народжень з розмахом... Як відзначаєте свій день народження і які подарунки Ви, зазвичай, отримуєте від друзів?

День народження – свято дитинства, з роками розумієш, що дорослішаєш з кожним роком, і цей день тільки нагадує про зміну віку. Відзначаю свій день народження, як правило, в колі близьких і рідних, а подарунки люблю отримувати від людей, які дарують їх від щирої душі, думаю, розумієте...

На завершення нашої бесіди, скажіть, яка найзаповітніша мрія у Вас? Що б Ви хотіли собі побажати?

Найбільший для мене подарунок в цьому житті – це донечка Софійка. Щиро вірю, що її життя буде красивим і сповнене приємних сюрпризів. Життя – непередбачуване, і, як кожній мамі, хочеться, щоб її дитина була здорова і посправжньому щаслива, досягла того, чого не досягли її батьки. Головне, щоб у її житті було якомога менше сумних моментів і вона ніколи не пізнала печалі передчасної втрати близької людини...

Післямова

Після нашої бесіди з Інною Іванівною я ще довго думала про феномен української жінки, про її особливе призначення в цьому житті. Я не хочу сказати, що на Україні жінки беруть роль чоловіка, зовсім ні, українська жінка просто сильна, талановита і відверта... І тут в моїй думці промайнув рядок із вірша української поетеси Ганни Чубач: «Я – жінка, я – мати, запалена Богом остання свіча». Недаремно в народі кажуть, що жінка – це вище творіння Бога.

(Бесіду вела Леся Коваленко)